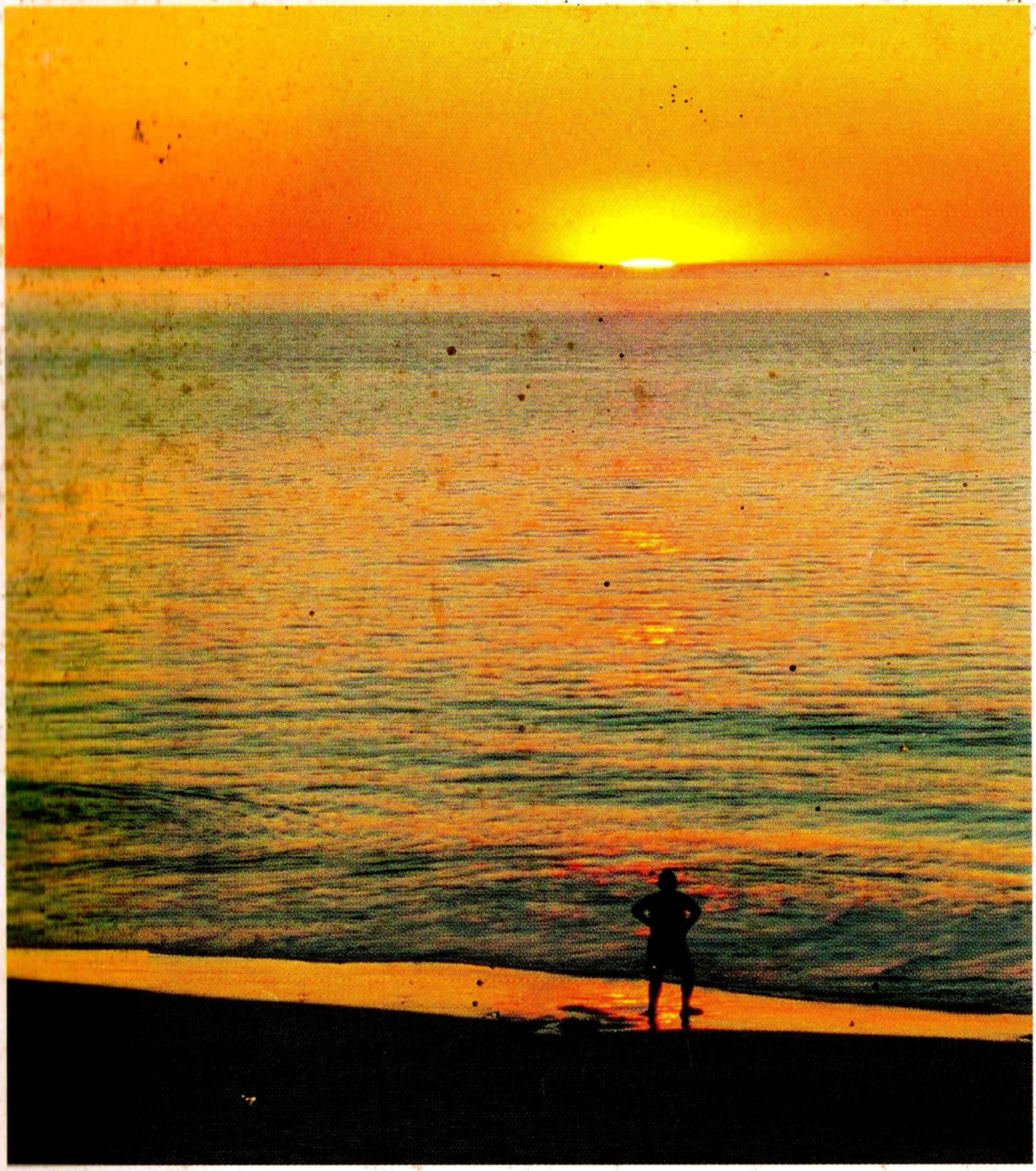
Rs. 15.00

'నిర్వాణ తీరాలకి ఆవల'

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక - జనవరి - 2008

'నిర్వాణ తీరాలకి ఆవల'
అఖిల భారత పత్రిక - జనవరి - 2008

విషయ సూచిక

***

నిర్వాణం అంటే ఏమిటి?

నిర్వాణం అంటే ఏమిటి? బౌద్ధుల సాంప్రదాయం ప్రకారం దాని అర్థం విఘటన. అంటే అది ఆత్మకు సంబంధించినది కాదు - ఎందుకంటే అసలది లేదుగనక - సంస్కార ప్రవాహంనుండి బైటపడడం అనుకొని పొరబడుతున్నాం. మాయావాదులైన వేదాంతుల ప్రకారం దాని అర్థం అది విఘటన కాదు, అదృశ్యం. మనం అనుకొనే అవాస్తవ అసత్య వైయక్తిక జీవి బ్రహ్మములో అంతర్ధానం కావడం అన్నమాట. అది వ్యక్తి అనుకునే వేర్పాటు భావం అనేది అనుభవంలో లేకుండా, కన్పించకుండా పోవడం అన్నమాట. దానినే మనం లేనిది ఉన్నట్లుగా భ్రమించే వెలుగు, సత్యజ్యోతిలో కలిసిపోవడం నిర్వాణం అనుకోవచ్చు. మనకున్న ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం అనేది ఆధ్యాత్మికానుభూతిలో అఖండమైన విశ్వచేతనలో అంతరించిపోవడం; వ్యక్తిత్వం అనేది విశ్వచేతనా ప్రవాహంలో ఒక ప్రత్యేక శక్తి లేక చర్య యొక్క ఒక కేంద్రం మాత్రమే లేదా అది అతీతంలో వ్యక్తి. విశ్వం అనే వేరు వేరు భావనా లహరులు కలిసిపోయి అంతర్ధానం కావడం. అలాగే అది విశ్వఖేలనకు ఆధారంగా ఉన్న అతీతం యొక్క స్పృహ (వేరు భావన) అంతర్ధానం కావడం. అయితే వ్యక్తి అంటే మనం ఏమనుకుంటున్నాం? మనం సాధారణంగా అనుకొనేది శారీరక, మానసిక స్థాయిలో పరాప్రకృతి యొక్క సహజసిద్ధ అహంకార స్పృహ. ఈ అహంకారమేలేకుండా పోవలసింది. అలాకానపుడు, పరిపూర్ణమైన స్వేచ్ఛ సంభవం కానేకాదు. అయితే వైయుక్తిక ఆత్మ అనేది ఈ అహంకారం కాదు. ఈ వైయక్తిక ఆత్మను మనం కొన్ని సమయాలలో ఆధ్యాత్మిక సత్తగా, దైవం యొక్క అంశగా పిలుస్తున్నాం. అంతేకాక దైవాభివ్యక్తిలో పాల్గొంటున్న అనేకంలో ఒకటిగా వర్ణించుకుంటున్నాంగూడా. పూర్ణసత్వంలో ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి యొక్క స్థానం ఇది. మనం మన యొక్క అహంకారము నుండి

బయటపడినప్పడు మనకో వ్యక్తిత్వం అనేది ప్రత్యేకంగా ఉందన్న అపోహనుండి బయటకు వచ్చినపుడు, ఒకే సమయంలో విశ్వంతో, విశ్వాతీత దైవంతో, అనేకత్వంతో కూడా ఒకటిగా మనగలుగుతాం. దివ్య జీవితాన్ని సుసాధ్యంచేసే స్థితిఇదే. నిర్వాణం అనేది ఈ దిశగాపడే ఒక ముందడుగు మాత్రమే; మనకొక ప్రత్యేకవ్యక్తిత్వం ఉన్నదనే అపోహనుండి మనం బయటపడడం అనేది మనం మన నిజస్థితిలో దైవంలో దైవంగా జీవించేందుకు అవసరమైన అనివార్య స్థితి. అయితే దీనిని మనం ఈ జీవితంలోనే, ఈ ప్రపంచంలోనే పొందగలం.

బౌద్ధమతస్థులు అయినా కాకపోయినా, ఆత్మ (Self) ఒక సువిశాల శూన్యం అనేభావన, స్వేచ్ఛ లేదా మోక్షం పేరిట మనం పొందే అనుభవం అనేది ప్రతీవారు పొందదగిందే. నిర్వాణం అనేదానికి ఒక వ్యతిరేక ధోరణిలో ఇది ఉంటుంది. వ్యతిరేక భావజాలంతో మనలోకి మనం ఉపసంహరించుకున్నపుడు, ఇంకా ముందుకు కదలకుండా ఆగిపోవడం జరిగినపుడు అదే బౌద్ధులుచెప్పే, ఏఉనికిలేని శూన్యస్థితి (నిర్వాణం) అనేది అనుభవానికి రావడం. దానినే శాశ్వత సత్యమని నమ్మడం మానవమనస్సుకు సహజమే. 'ఎక్కడ ఏదీలేదో అదే పరిపూర్ణమైందని' 'లావొ-త్సే' చెప్పింది చాలా జాగ్రత్తగా చెప్పిన తెలివైన మాటే. చాలామందిలో దీనికి అనుకూలమైన ఆత్మానుభవం కూడా ఉంది. శంకరాద్వైతాలకు అదొక కేవల ఏకం-గా అనుభవానికి వస్తుంది. అనేక మందిలో అది శూన్యంగా గాక శంకరాద్వైతులు చెప్పే పరిశుద్ధమైన అద్వితీయ కేవల ఏకమాత్రుడి రూపంలో (ఏకమేవా-ద్వితీయం) ఆత్మానుభూతిని కలగడం కద్దు.

ఆంగ్లమూలం - శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం - కొంగర భాస్కరరావు.

మాయావాదము

నిర్వాణమును పొందటం నా యోగానికి మౌలికమైన మొట్టమొదటి ఫలితం. ఆలోచన లేకుండా దానికి అతీతమైన పరిస్థితిలోనికి అకస్మాత్తుగా అది (నిర్వాణం) నన్ను నెట్టేసింది. మానసిక ప్రాణిక చలనాల మాలిన్యం లేదు. అహంలేదు. వాస్తవ ప్రపంచంలేదు. నిశ్చలమైన ఇంద్రియాల ద్వారా దర్శించినపుడు మాత్రం అనిర్దిష్టమైనది ఏదో గ్రహించబడినది. మూలాధారపదార్థము ఏమీ లేదు. నీడలు ఆకృతిదాల్చినట్లు, శూన్యమైన ఆకృతులతో కూడిన ప్రపంచం (తోలు బొమ్మల ప్రపంచం) కేవలం నిశ్శబ్దం, పైవహించుకుని ఉన్నట్లు అనిర్దిష్టంగా అనిపించింది. అక్కడ ఏకముకాని లేక అనేకము కూడా లేవు. Only absolutely That - ఉన్నది ఆ ఒక్కటే (తత్). (లక్ష్య) లక్షణాలు లేనిది. బంధము లేనిది. విశుద్ధమైనది. వర్ణనాతీతమైనది. గుణాతీతమైనది. భావాతీతమైనది. అయినప్పటికీ పరమమైనది. ఏకైకవాస్తవమైనది. ఇదేమీ మానసిక సిద్ధికాదు. పైన ఎక్కడో అస్పష్టంగా దర్శించినదీ కాదు - it was positive the only positive reality - సునిసితమైన వాస్తవము. భౌతిక ప్రపంచంగా అగుపించేలా సర్వపరివ్యాప్తమై ముంచెత్తి ఆక్రమించుకుని ఉన్నదీ కూడా కాదు. అయినా మరొక వాస్తవమును గాని యదార్థాన్ని గాని అనిపించేది ఏదీ కూడా అక్కడలేదు. అప్పటి ఆ అనుభవం నన్ను ఉల్లాసపర్చి ఆనందసమ్మోహనం కావించిందని అనలేను. (తర్వాత కొన్నేళ్ల తర్వాత నాకు ఆ అవ్యక్త దివ్యానందం కలిగింది.) అప్పుడు నాకు దానివల్ల కలిగినది అవ్యక్త దివ్య ప్రశాంతత, అత్యాశ్చర్యకరమైన నిశ్శబ్దము. అనంతమైన స్వేచ్ఛ. విముక్తి. మిగిలిన అంశాలకు అందుబాటులో కల్పించేముందు లేదా అది మార్పుచెందేముందు ఆ నిర్వాణంలో రాత్రింబవళ్ళు నివశించాను. ఆ హృదయాంతరంగ అనుభవం, దాని

నిరంతర స్మృతి, పైన ఉన్న ఒక ఉన్నతతర అతి చైతన్యంలోకి, చివరకు అదృశ్యమయే వరకు మిగిలి ఉన్నది. కాని ఇంతలో ఒక సిద్ధికి మరొకటి జతకూడుతూ ఈ మౌలికమైన అనుభవంతో మిళితమై ఒక్కటైనది. పూర్వపుస్థాయిలోని భ్రాంతిమయ ప్రాపంచికదృక్పథం మరొక దానికి చోటు కల్పించింది. ఇక్కడ భ్రాంతి కేవలం ఒక అల్పమైన ఉపరితల దృగ్గోచర విషయం. దానివెనుక ఒక అపారమైన దివ్య సత్యము ఉన్నది. ఊర్ధ్వముగా పరమోన్నత దివ్య వాస్తవము ఉన్నది. హృదయగతంగా తీవ్రవాస్తవమున్నది. ఇదంతా ముందు చలన చిత్ర ఆకృతిగా లేదా ఛాయగా భ్రాంతి కలిగించింది. అలాగని ఇది తిరిగి ఇంద్రియాలకు బందిఖానా కాదు. సర్వోన్నత అనుభూతినుంచి పతనం కాదు. నిరంతరమూ ప్రవర్ధమానమవుతూ పరివ్యాప్తమయ్యే దివ్య సత్యము. విషయాలను అంతరంగం దర్శించింది. ఇంద్రియాలు కాదు. కాలాతీత అనంతదివ్యత్వంలో నిరంతర సంఘటనగా దివ్య శాంతి, నిశ్చలత్వాలు, అనంతత్వములోనికి విముక్తి - లోకాలకు సర్వదా మిగిలే ఉంటవి.

మాయావాదాన్ని దర్శించటంలో అదే నాఇబ్బంది. నిర్వాణం నావిముక్త చైతన్యంలో సిద్ధికి ఆరంభంగా పరిణమించింది. పరిపూర్ణతకు మొదటి అడుగు. కాని అదే పూర్ణమైన సత్యసాధనా సంభావ్యతకాదు. పరాకాష్ఠ కాదు. ముగింపు కాదు. అది అనాయాచితంగా, అప్రయత్నంగా, అడగకుండా వచ్చింది. స్వాగతీకరించవలసినదే. ఇంతకు ముందు నాకు దీనిని గురించి ఏమీ తెలియదు. దానిపట్ల ఆకాంక్షలేదు. చెప్పాలంటే నిజానికి నా ఆకాంక్ష అందుకు భిన్నమైన దానికోసం. ప్రపంచాన్ని ఉద్ధరింపచేసేందుకు పనిచేయడానికి కావాల్సిన ఆత్మశక్తి కోసం. అల్లాగైనా కూడా Nirvana నాకు లభించింది- అందుకు నా ప్రమేయం లేకపోయినా కూడా. అది అలా జరిగిపోయింది అంతే. ఎంతో

కాలంనుంచి ఉంటూన్నట్లు, శాశ్వతంగా ఉండిపోయేలా తిష్ఠ వేసుకుని ఉండిపోయింది - అలానెమ్మదిగా తరగకుండా ముందు వచ్చిన దానికంటె సమధికంగా అభివృద్ధి చెందుతూ. అయితే, మరి నేను మాయావాదాన్నెలా స్వీకరించాలి? నాకు నేనెలా నచ్చచెప్పకోవాలి? అతీత దివ్య సత్యానికి పోటీగా నిలబెట్టడానికి మాయావాదాన్ని శంకరుని హేతువాదాన్ని ఎలా స్వీకరించగలను?

నా అనుభవమే అందరూ పొందాలని నేను అనను, పర్యవసానంగా దివ్య సత్యాన్ని అనుసరించాలనీ నొక్కిచెప్పను. మాయావాదాన్ని ఆత్మసత్యంగా, మానసికవాస్తవంగా, వైశ్వానికి కష్టాన్ని (the cosmic difficulty) , వైదొలగించేదిగా వారు అంగీకరిస్తే నాకు అభ్యంతరమేమీలేదు. నాకు అభ్యంతరం దీనినెవరైనా బలవంతంగా నానెత్తిన రుద్దే ప్రయత్నం చేస్తేనే లేదా- లోకానికి ఇదే సంతృప్తి కరమైన, సర్వతోముఖ గ్రహణశక్తి సాధనమైన ఏకైక వివరణాంశం అని - నచ్చచెప్పే ప్రయత్నం చేస్తేను - నాకు అభ్యంతరం. కారణమేమంటే నిజానికి ఇది అదేమీ కాదు. ఇందుకు ఇంకా ఎన్నో వివరణలు ఉన్నాయి. ఇదేమీ సంతృప్తికరమైనది కాదు. తుదకిదేమీ వివరించేది లేదు. తన హేతువాదంలో స్వవచన వ్యాఘాతం లేకపోతే ఇది సర్వమూ మినహాయించేదే. ఎంత మాత్రమూ సర్వతోముఖమైనదీ కాదు. But that does not matter . అయినా పరవాలేదు. ఏదైనా ఒక సిద్ధాంతం తప్పకావచ్చు, ఏకపక్షంగా ఉండవచ్చు, అపరిపూర్ణమవచ్చు. అయినా కూడా ఎంతో ఆచరణ యోగ్యంగా ఉపయుక్తమవచ్చు. శాస్త్రవిజ్ఞాన చరిత్ర - The history of science - మనకు తెలియచేసేది ఇదే. నిజానికి ఏ సిద్ధాంతం కానీ - విజ్ఞాన శాస్త్రపరంగా, ఆధ్యాత్మిక తత్వ జ్ఞానపరంగా - అది బుద్ధికి ఒక ఆచరణాత్మక పరికరంగా ఉపయోగిస్తుంది. విషయపరిశోధనకు సహాయపడుతుంది. కష్టమైన

ప్రయాణంలో ముందడుగువేయటానికి ఊతకర్రలా ఉపయోగపడుతుంది. మాయావాదం ఒక బలమైన ఊతకర్ర. దానిబలం, దాని యొక్క exclusiveness and one-sidedness. ఒక ఆధ్యాత్మిక ఉద్యమానికది ఒక శక్తివంతమైన ప్రేరణ. మరిఅది ఏకపక్షంగాను, తీవ్రమైనదిగాను, ప్రత్యేకమైనదిగాను ఉండవలసినదే. బుద్ధికి తనను తానుఅధిగమించే కృషిలో జీవితం సాధారణ చైతన్యంనుంచి అతి చైతన్యం (Superconscience)లోకి పోయే కృషిలో ఒక దగ్గర దారి చూపటానికిది సహకరిస్తుంది. లేదా - ఇది మానసిక పురుష (the purusha in Mind). మానసిక, ప్రాణిక పరిధులను దాటి అనంత అతి చేతనలోనికి (into the superconscient Infinite)పోవాలని అభిలషించేది. to deny all its perceptions and all the preoccupations of the vital and see and treat them as illusions - ఇదీ సైద్ధాంతికంగా మనసుకు మార్గం - ప్రాణిక, మానసిక గ్రహణశక్తులు, నిమగ్నతలు - వీటన్నిటినీ భ్రమలుగా చూచి ప్రవర్తించటం వాస్తవంగా, తనకు తాను మనసు ఉపసంహరించుకున్నప్పుడు చాలా సులువుగా - it enters easily into a relationless peace in which nothing matters - అది నిరపేక్ష ప్రశాంతతలోనికి ప్రవేశిస్తుంది. ఆ స్థితిలో దానికేమీ పట్టదు. దాని సమగ్రతలో అక్కడ ఆ స్థితిలో మానసిక, ప్రాణిక విలువలు ఉండవు. ఆ స్థితి నుంచి బుద్ధి మానసాతీత అవచేతన - సుషుప్తి - వైపుగా దౌడు తీస్తుంది. ఆ దారి చాలా గొప్పగా దానికి సుగమమవుతుంది. ఆ చలనము యొక్క సమగ్రతకు తగిన ప్రమాణంలో, గతంలో అంగీకరించి, గ్రహించిన విలువలన్నీ అవాస్తవాలుగా - భ్రాంతిగా, మాయగా- మిగిలిపోతవి. it is on its road towards immergence. అది విముక్తి పథం వైపుగా ఉన్నది.

కాబట్టి మాయావాదం, నిర్వాణానికి ఒక్కదానికే ప్రాధాన్యతనిస్తూ, మానసిక సిద్ధాంతంగా లోపాలున్నప్పటికీ, అది ఒక గొప్ప ఆధ్యాత్మిక ప్రయోజనానికి తోడ్పడుతుంది. ఎంతో ముందుకు ఉన్నతంగా ఒక మార్గాన్నిపరిచి నడిపిస్తోంది. ఒకవేళ, మనసే చివరికి మిగిలేది, దానికి మించి, అంతరాత్మ తప్ప వేరే పరిష్కారం లేదన్నా కూడా, దానిని అంగీకరించేందుకు నేను వెనుకాడను. ఇంతవరకు మనసేమో దానిగ్రహణశక్తులతోను, ప్రాణికము తన కామనలతోను ప్రాపంచిక జీవితాన్ని కలగాపులగం చేయడాన్ని బట్టిచూస్తే, అందునుంచి బయట పడేందుకు ఆశించతగిన ఉత్తమమైన మార్గంలేనపుడు, ఈ దగ్గరదారే ఉత్తమోత్తమమైనదిగా ఉంటుందికదా ! కాకపోతే నా అనుభవాన్ని బట్టి మనసుకు అతీతంగా ఒకటి ఉన్నది - there is something beyond Mind ; Mind is not the last word of the Spirit. అంతరాత్మకు సంబంధించి, మనసుది అంతిమనిర్ణయం కాదు. మనసు అజ్ఞానచైతన్యం. (an ignorance consciousness). దానిగ్రహణ శక్తులు (perceptions)తప్పకావచ్చు. కల్తీ కావచ్చు. అపరిపూర్ణంగా ఉండవచ్చు. ఒకవేళ సత్యమే అయినా అది దివ్యసత్యానికి పాక్షిక ప్రతిబింబమే అవుతుంది తప్ప, వాస్తవరూపం అవదు. సత్యచేతన అనేది ఉన్నది. చలనంలేనిది, ఆత్మపరిశీలనాత్మకం కానిది గానేకాకుండా గమనశీలమై, సృజనాత్మకంగా కూడా ఉంటుంది. నేను దానినందుకోవాలని, దాని విషయనిర్ధారణ చేసుకోవాలని అభిలషిస్తాను. అంతేకాని అజ్ఞానం దొడ్డిదారివైపునుంచే ఏమి అందిస్తుందో అది అందుకోవాలనుకోను.

- శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం : కర్రా వెంకటేశ్వర్లు.

ముక్తి

క్రమ పరిణామ వికాసశీలియైన చైత్యాత్మకు, పరిశుద్ధాత్మకు, జీవాత్మ లేక అలౌకిక శక్తికి (self or spirit) గల తేడా స్పష్టంగా అవగాహన చేసుకోవడం చాలా అవసరం. పరిశుద్ధాత్మకు పుట్టుకగాని జన్మల జంజాటంగాని లేదు. పుట్టుక, శరీరం, బుద్ధి, జీవితానికిగాని యీ దృశ్యమాన ప్రపంచంలో మరి దేనికి గాని కట్టుబడని స్వతంత్రమైనది పరిశుద్ధాత్మ. అయితే వీటన్నిటికీ హామీగా వుంటూ, అన్నిటికీ ఆధారమైనది. అయినప్పటికీ దేనివల్లా ప్రభావితం కానిది, యే పరిమితులు లేనిది, దేనికీ కట్టుబడనిది. జీవాత్మ అందుకు విరుద్ధంగా యేదోవొక రూపంలో యీ భూమ్మీద పుడుతుంది. మరణంతో ఆ రూపాన్ని విడిచిపెడుతుంది. కానీ అది శాశ్వతమైనది కాబట్టి మరణించదు. ఒక స్థితినించి యింకొక స్థితికి, భూలోకం నించి యితర లోకాలకి తిరుగుతూ మళ్ళీ భూమికే వచ్చి స్థిరపడుతుంది. ఈ క్రమంలో జన్మనించి జన్మకి పరంపరగా ప్రయాణం చేస్తూ పరిణామ క్రమంలో మానవ జన్మస్థాయికి వికాసం చెందుతుంది. ఇదంతా జీవాత్మ క్రమ పరిణామ వికాసం. ఈ క్రమపరిమాణ వికాస జీవాత్మనే (Psychic being) చైత్యపురుష అంటాం. ఆ క్రమ పరిణామ వికాస ఫలితంగా మానవుడు భౌతికంగా ప్రాణికంగా, మేధోపరంగా చైతన్యవంతుడౌతాడు. ఆ చైతన్యమే ప్రాపంచిక అనుభవసారంతో మానవుడు దివ్య మానవుడిగా (దివ్యపరికరంగా) మారడానికి తోడ్పడుతుంది. మార్మికమైనది. అసమగ్రమైనది అయినప్పటకి తననితాను వ్యక్త పరుచుకోగల స్థితికి యెదుగుతుంది. ఇదంతా దివ్యాత్మ తెర వెనుక నుండి ప్రదర్శిస్తున్న నాటకమే. తాను అనుమతించేవరకే పరికరమైన యీ జీవాత్మ నాటకం సాగుతుంది. దివ్యాత్మ తను బయటపడే సమయం వచ్చినప్పుడు తప్పకుండా తెర

చాటునుంచి బయటకువచ్చి తన ఆదేశాలతో యీ సాధన స్వభావాన్ని దివ్యసాఫల్యం వైపు మరలిస్తుంది. ఇది అసలైన ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి ప్రారంభం. ఇక్కడితో జీవాత్మ తనున్న బుద్ధిజీవి స్థాయి నుండి క్రమంగా వొక్కక్క మెట్టు ఆధ్యాత్మిక దశలనధిగమించి అధిమానస స్థాయికి చేరుకుంటుంది. అప్పటి వరకు యీ జన్మల రహస్యం పట్టుబడదు. నిజానికి యీ విధంగా జరగడం లేదు. ఆధ్యాత్మిక స్థాయికి ఎప్పుడైతే వచ్చిందో అప్పుడు యీ ప్రాపంచిక జీవితం నుండి బయటపడడానికే యిష్టపడుతుంది. అదే కోరుకుంటుంది. కాని దివ్య జ్ఞానం వల్ల అంతకంటె ఉన్నత అభివ్యక్తిని చేరే అవకాశం వుందని గ్రహించాలి. అజ్ఞానం వల్ల అది సాధ్యపడదు.

గత మానవ జీవిత ప్రగతి మొత్తం చాలా అస్థిరమైన ఆధారం మీద నిలబడ్డది. యోగాలో అత్యంత వేగంగా దానిని వొక కొలిక్కి తెచ్చి స్థిరపరచి స్వాధీనం చేసుకొనబడుతుంది. అధునాతన మానవుడి మాదిరి అసమగ్రంగా కాక పూర్తి శారీరక విజయం సాధించబడుతుంది. ప్రాణికం పరిశుద్ధమవుతుంది. ఉన్నతమైన వుద్వేగ పూరితమైన, వివేకవంతమైన ఆత్మ పరలోక సంబంధంతో కూడిన దివ్యవరికరంగా వ్యక్తిని తీర్చి దిద్దుతుంది. బాహ్యవాతావరణంలోయేర్పడే ఆలోచనలకి బదులు ఆంతర్యంలోకి దృష్టి మరలి అక్కడి ఆలోచనలకి స్థానం దొరుకుతుంది. పరిణామానికి అవసరమయిన వున్నతాశయలక్షణాలు పని చేయడం ద్వారా నిమ్నస్థాయి వుద్రేకాలు, కోరికలు అన్నీ కట్టగట్టుకొని మాయమయిపోతే వాటిస్థానంలో పవిత్రాశయాలు చోటు చేసుకుంటాయి. అన్ని ఆలోచనలు, వుద్రేకాలు స్తంభించిపోతాయి.ఆత్మప్రబోధంతో, అలౌకికశక్తితో మానసికమైన సన్నిహిత సంబంధం యేర్పడి స్పష్టమైన జాగృతికలుగుతుంది. చివరికి వ్యక్తి అనిర్వచనీయ దివ్యశక్తి

సేవలో సంపూర్ణంగాలీనమయిపోతాడు. దివ్యపరికరంగా మారిపోతాడు.సత్యాత్మలో అసత్యాత్మ ఆనవాలు దొరకకుండా కలసిపోతుంది.మనిషి ఆకాంక్ష ద్వారా పరమాత్మలో ఐక్యమయిపోతాడు. అదేముక్తి,ఆ స్థితే మనిషి స్పష్టంగా గుర్తించిన స్వేచ్ఛ, శాశ్వతత్వము,అదే మానవుడి శాశ్వతత్వం కోసం చేరవలసిన లక్ష్యం.

మూలం : శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం : నడిమింటి విజయలక్ష్మి.

ప్రాచీన మహర్షుల కతీతంగా

హేతువాదం ప్రకారం , హేతువాదం వల్ల క్రొత్త జాతి సృష్టింపబడగలదని-అసలు-ఏజాతి అయిన కూడా సృష్టింపబడుతుందని నేను ఊహించను.అయినా నూతనసృష్టి అనే భావన ఎందుకు సహేతుకంకాదు? ప్రాచీనమహర్షుల విషయానికొస్తే వాళ్ళతో నాకేలాంటి ఇబ్బందీలేదు. ప్రాచీన ఋషులు లేక జ్ఞానులు అనుభవాల కతీతంగా పోవటం అంత దిగ్భ్రమ కలిగించేదే అయితే , ప్రతిఒక్క మహర్షి,జ్ఞాని కూడా ఏదోదిగ్భ్రమ కలిగించేది చేసినవారేమరి. బుద్ధుడు,శంకరుడు,చైతన్యుడు వగైరా-అందరూ ఏదోదుష్టమైన పని చేసినవారే! మరి అలాకాకపోతే కొత్త తాత్వికపద్ధతులు,మతాలు, యోగ సంప్రదాయాలు ఆరంభించవలసిన ఆవశ్యకత ఏమి ఉంది? ఏక్రొత్త అంశాన్ని ప్రపంచానికి తీసుకురాకుండా, వారు,కేవలం, గతపురాతన మహర్షుల, జ్ఞానుల యొక్క, జీవితాలను, అనుభవాలను పరిశీలిస్తూ, విధేయపూర్వకంగా, పునశ్చరణచేస్తూ మాత్రమే ఉంటే ఆసంచలనం కోలాహలం ఎందుకు? అయితే మీరనచ్చు-వారు కేవలం పురాతన సత్యమునే వివరించేవారు అనీ, అదీ సక్రమపద్ధతిలోనేనని-అంటే మళ్ళీ దాని అర్థం గతంలో

ఎవరూ సరిగా అర్థంచేసుకుని వివరించలేదనేగా,ఇదిమళ్లీ"giving the lie etc"లేదా-నీవనచ్చు-క్రొత్త మహర్షులు, జ్ఞానులు- అందరూ-శంకర,రామానుజ,మధ్వాచార్యులవారు-మొదలైన వారు ఒక్కొక్కరూ కేవలం తమకు ముందు మహర్షులు-గతంలో విసుగు విరామం లేకుండా ఒకే రకంగా చెప్పినదే చెప్తూవచ్చారు-అని Well,well but why repeat it in such a way that each "gives the lie"to the others? పరస్పరం అసత్యమును ఇచ్చి పుచ్చుకొనేలా ఎందుకీ పునరావృతి వ్యవహారం? నిజానికి ఇది గతంపట్ల దిగ్భ్రమ కలిగించే పూజ్యభావం. ఇదెంతో ఆశ్చర్యకరం, భయంకరం! ఎంతచెప్పండి. దైవము అనంతము. దివ్యసత్యఆవిష్కరణమూ ఎంతోకొంత అనంత ప్రక్రియే అయినా ఎప్పుడూ క్రొత్త విషయ ఆవిష్కరణకి, వివరణకి, బహుశ: క్రొత్త సాఫల్యతకు కూడా అవకాశం ఉంటూనే ఉండవచ్చు. ఏఅంశమూ సూక్ష్మాతి సూక్ష్మంగా ఆవిష్కృతంకాదు. సంబంధిత సర్వ విషయాలు నిశ్శేషంగా ఏఒక్క మహర్షిచేత, ఏజ్ఞానిచేత పరిష్కారంకాబడవుకూడా. అదే విషయాన్ని పదే పదే పునశ్చరణచేస్తూ, పూర్వఋషులకు అపరాధం చేస్తున్నామోనని భయంతో వణికిపోనవసరంలేదు.

- శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం : కర్రా వెంకటేశ్వర్లు.

ఒకే సత్యము-రెండుపార్శ్వములు

(వేదాంతము-తంత్రము)

ఒకే సత్యానికి (ఏకంసత్యం)వేద,వేదాంతాలు ఒక పార్శ్వమైతే, శక్తి ప్రధానమైన తంత్రశాస్త్రము వేరొక పార్శ్వము. సత్యము యొక్క అన్ని పార్శ్వములు వాటి సారంశములలోనే ఈ యోగంలో స్వీకరింప బడుతవి కాని, గతంలో వాటికీయబడిన క్రమబద్ధమైన రూపములలో

కాదు. అవి పరిపూర్ణ ఉన్నతోన్నత ప్రాధాన్యతకు కొనిపోబడుతవి.కాని , దివ్యజ్ఞాన సూత్రములు, అత్యావశ్యకాంశములు గురించి వేదాంతము మరింత అధికాధికంగా వివరిస్తుంది. అందుచేత ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాన్ని చాలావరకు యధాతథంగా 'ఆర్య' పత్రిక (1914 నుంచి1920 - శ్రీఅరవిందులవారిచే ప్రచురింపబడినది) లో ప్రచురింపబడినది. తంత్రశాస్త్రము ఎక్కువగా రూపములు, ప్రక్రియలు, క్రమబద్ధీకరింపబడిన శక్తులగురించి వివరిస్తుంది. ఇవన్నీ ఎలా ఉన్నవలా స్వీకరింపబడవు. ఎందుచేతనంటే పూర్ణయోగము తనస్వకీయమైనరూపములు, ప్రక్రియలు అభివృద్ధి చేసుకోవలసి ఉన్నది. రూపాంతరీకరణ ప్రక్రియకి పరోక్షంగా, కేంద్రములు, మరింత తాంత్రిక విజ్ఞానంద్వారా చైతన్య అధిరోహణ ఉన్నది. దీనికే అధిక ప్రాధాన్యతనిస్తున్నాను. శ్రీమాతశక్తి ద్వారా తప్పించి ఏదీ జరగదు, అనే సత్యమునకు కూడా (అత్యధిక ప్రాముఖ్యత నిచ్చాను).

కుండలినీ ప్రక్రియని కేంద్రముద్వారా లేపి మేల్కొలిపి దానితో పాటు కేంద్రములను పరిశుద్ధపరచుటయే తాంత్రికవిజ్ఞానం. మనయోగంలో పరిశుద్ధీకరణకి నిర్నిబంధమైన ప్రక్రియలేదు. కుండలినీ ఉద్దీపనకి, కేంద్రములు ఉన్మీలనకి ప్రత్యేక ప్రక్రియలులేవు. మరోపద్ధతి ఉంది. ఉన్నత చైతన్యములో కలియుటకు వేర్వేరు స్థాయిలలో వాటి ద్వారా చైతన్య అధిరోహణం ఉంది. శాశించేకేంద్రముల స్తరముల (మానసిక, ప్రాణిక, శారీరక) ఉన్మీలనము ఉన్నది. అవరోహణము ఉన్నది. రూపాంతరీకరణకు ఇది కీలకం. కాబట్టి, నేను చెప్పినట్లు తాంత్రిక విజ్ఞానము ఈ రూపాంతరీకరణ యోగానికి పరోక్షంగా ఉన్నది.

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం : కర్రావెంకటేశ్వర్లు

బౌద్ధవాదం-ఇతరవాదాలు

బౌద్ధుల దృష్టిలో అహంకారము-దాని కొనసాగింపు అనేది కేవలం భ్రమ మాత్రమే. ఒక నిర్దిష్టమైన ప్రవాహంలో నిరంతరంగా ప్రవాహించే శక్తుల, భావనల ఫలితమే అది. వాస్తవంగా అహంకి రూపంలేదంటారు. విముక్తికి సంబంధించినంతవరకు, అది, దు:ఖ విముక్తి కొరకు అవిచ్ఛిన్నంగాసాగే బాధాయుత శక్తి ప్రవాహవిచ్ఛిన్నం. ఆ కష్టాన్నుండి విముక్తి పొందాలంటే అహంకార ప్రవాహానికి అడ్డుకట్ట వేయాలి. ఇంతవరకు బాగానే ఉంది. కాని అది ఏవిధంగా ప్రారంభమైంది, ఎందుకు దాన్ని ఆపేయాలి, ఆ విమోచనం వల్ల పొందే ప్రయోజనం ఏమిటి, అంతా భావసముదాయము, కర్మ -ఇంతేకదా? ఇవన్నీ ఛేదించలేని రహస్యాలు. ఇదే ఇబ్బంది, మాయావాదితో కూడా. నిజానికి దేవుడు కూడా లేడు- బ్రహ్మం మాత్రమే సత్యం -ఆ బ్రహ్మతత్వం కూడా నిరంకుశం- నిరవధికం అంటారు. మాయావాదులతో కూడా ఇదే చిక్కు వచ్చిపడుతుంది. ఈ అసంగతమైన మాయావాదం ఎక్కడి నుంచి వచ్చి పడింది? ఎవరు విముక్తులౌతారు? అన్నప్రశ్నలు ఉదయిస్తాయి. అందుకే మన ప్రాచీన మహర్షులు "ఎవరూ బద్ధుడు కాలేదు. ఎవరూ విముక్తుడు కాలేదు-ఎవరూ విముక్తిని ఆశించటం లేదు" అంటారు. ఇదంతా ఎప్పటి నుంచో చేస్తున్న పొరపాటు. బౌద్ధులు కూడా ఈ విషయాన్ని చెప్పగలిగారు.

వ్యక్తిగత సంపూర్ణత్వాన్ని గురించి శ్రద్ధ తీసుకొనేది, జైన సిద్ధాంతం. మాప్రయత్నం పూర్తిగావేరైనది. అతి మానసాన్ని ఒక నూతన శక్తిగా భూతలానికి తీసుకురావడం మా ఉద్దేశ్యం. మానవుల్లో మనస్సనేది ఒక శాశ్వత చైతన్యం. అట్లాగే అతి మానస చైతన్యం శాశ్వతంగా ఉండే మానవజాతి సృష్టి మా ధ్యేయం.

గీతలో చెప్పిన యోగం మేం చెప్పే యోగం ఒకటి కాదు-కాకపోతే, గీతాయోగసారం అంతా ఇందులో ఉంది. భావన, సంకల్పం, సంపూర్ణ శరణాగతి పట్ల అనురక్తితో మా యోగం ప్రారంభమౌతుంది. అదే సమయంలో అధమ ప్రకృతిని మనం తృణీకరించాలి. మన చైతన్యాన్ని అందులోనుండి విముక్తం చేయాలి. అధమ ప్రకృతిలో కొట్టుమిట్టాడుతున్న జీవాత్మను విముక్తం చేసి ఉత్తమ ప్రకృతిలోని స్వేచ్ఛవైపు ఉద్ధరిస్తాం. ఈ ద్వంద్వ చలనం లేకపోతే, తామసికమైన, అవాస్తమైన శరణాగతి వైపు పయనించే ప్రమాదం ఉంది. ఇందులో ప్రయత్నం కాని, తపస్సుకాని, పురోగతి కాని ఉండదు. లేదా రాజసిక శరణాగతిని దైవానికి కాకుండా స్వయం కల్పిత కృత్రిమ భావానికికావచ్చు. లేదా రాజసిక అహాన్ని మరుగుపరిచి ఉంచే ఏదోదైవరూపానికి కావచ్చు. లేదా' ఇంకా అధ్వాన్నమైన దానికేదైనా కావచ్చు.

అతిమానస భావన, సత్యచేతన గురించి -ఋగ్వేదం, ఉపనిషత్తులలో ఉన్నట్లు శ్రీఅరవిందులు అర్థ వివరణ ఇచ్చారు. మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక సత్వానికి అతీతంగా, విజ్ఞానమయ పురుష భావనలో ఉపనిషత్తులు ఈ విషయాన్ని బీజప్రాయంగా ప్రస్తావించాయి. ఋగ్వేదంలో ఈ భావన సూత్రప్రాయంగానే ఉంది. వివరణ లేదు. హిందూ సాంప్రదాయంలో ఆ సూత్రప్రాయంగా ఉన్నది కూడా మృగ్యమైంది.

ఈ విషయాల్లోనే శ్రీఅరవిందుల సందేశం హిందూ సాంప్రదాయంతో పోలిస్తే నూతనత్వాన్ని సంతరించుకొంటుంది. ఈ ప్రపంచం కేవలం భగవంతుని లీల లేదా మాయ కాదు. జననమరణాల పరంపర నుండి విముక్తి కాదు. కాక ఇది ఒక అభివ్యక్త క్షేత్రం ప్రదార్థంలోని జీవాత్మ, ప్రకృతి - వీటియొక్క పురోగమన పరిణామ

ప్రక్రియ. పదార్థం నుండి జీవము, మనసు, దానికి అతీతంగా పయనిస్తూ, జీవితంలో సచ్చిదానంద స్వరూప సంపూర్ణ సాక్షాత్కారం పొందడం. ఇదే వారి యోగానికి ఆధారం జీవితానికి క్రొత్త అర్థాన్ని ఇచ్చేది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం : ఆచార్య యం. రాజగోపాలాచార్య

విశ్వము, భౌతిక-ఆధ్యాత్మిక వాస్తవము

(విశ్వం యొక్క) ముఖ్యమైన రెండు అంశాలను నీవు సరిగ్గా గమనించావు. అందులో మొదటిది ఈ ప్రపంచము ఒక పొరపాటో, మాయో అని తిరస్కరించక ఇది దైవశక్తి యొక్క ప్రకటన అని అంగీకరించటము, రెండవది ఆధ్యాత్మిక పరిణామమే, ఈ అభివ్యక్తీకరణకు ఒక ప్రత్యేక లక్షణం. ఇందుకు తోడ్పడేది యోగం. ఆధ్యాత్మిక, దివ్యచైతన్య పరిపూర్ణతకు మానసిక, ప్రాణిక, భౌతికాలు ఉపకరణాలుగా ఉన్నాయి. ఈ విశ్వము ఒక స్థూలభౌతికము (ప్రదార్థము) మాత్రమే కాక ఒక ఆధ్యాత్మిక వాస్తవము కూడా. జీవితము అనేక శక్తుల క్రీడ మాత్రమే కాదు. మానసిక అనుభూతులు మాత్రమే కాదు. వీటన్నటికీ మరుగున దాగి ఉన్న ఆత్మయొక్క పరిణామానికి వలసిన క్షేత్రము కూడా. మానవజీవితము ఈ సత్యాన్ని చేబట్టి దానిని మన ఆస్తిత్వానికి ప్రేరణ శక్తిగా చేసుకుని అమోఘమైన సత్యసాక్షాత్కారాన్ని కనుగొంటుంది. అంతట జీవితం సార్థకతను పొంది తనకు అతీతముగానున్న దానిగా రూపాంతరము చెందుటను కనుగొంటుంది. మన సమస్త అస్తిత్వ భాగాలు దైవముతో సమాగమము చెందిన ఫలితముగా ఐక్యత లేని ఈ భాగాలు ఉన్నత దైవ చైతన్యముతో, దాని ఉనికితో సామరస్యతను పొందునటువంటి

యదార్థాన్ని తెలుసుకుని తనదిగా చేసుకొనుట ఈ పూర్ణ యోగములో సఫలమవుతుంది.

- శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము : యస్. త్రివేణి

అవసరమైనది ఆ ఒక్కటే.

విషయాలపై మనకు నిర్ణయించబడ్డ లక్ష్యం. విషయచింతన కాదు. విషయానుభూతి - భగవంతునికి ప్రతిరూపంగా ఎదగటం. ఆయనలో వశించి, ఆయనతో కలిసి, వారి పనులకు ఉపకరణంగా ఉండటం. వారి శక్తి ఆనందాలకు వాహిక కావటం. ఇదీ మనకు ఆదేశం.

అశుభమైన వాటి నుండి శుద్ధి గావించబడి, అతని స్పర్శచే ఆత్మపరివర్తనం పొంది, (భగవంతుని) దివ్య విద్యుత్‌నుత్పత్తి చేసే డైనమోలుగా, మనమే ప్రపంచంలో పనిచేయాలి. ఆ విద్యుత్‌లో పులకింతలు, ఆనందోత్సహాలు, వెల్లివిరిసేటట్లు మానవ జాతిని సంపన్నంచేయాలి. ఈ ప్రపంచంలో ఎక్కడ నిలిస్తే అక్కడ, మనచుట్టూ ఉండే వందలాదిజనంలో, భగవంతుని శక్తి, వెలుగు, ఆనందోత్సాహాలు నింపబడాలి; (అనంత విభూతులున్న విశ్వాత్మ)

మతవర్గాలు చర్చిలు, తత్వశాస్త్రాలు, వేదంతాలు, మానవజాతిని రక్షించడంలో విఫలమయ్యాయి, ఎందుకంటే అవి - బుద్ధికి చెందిన అంతఃశుద్ధి, దర్శనం - వీటితో కూడిన సిద్ధాంతాలు, వ్యవస్థలు, సంప్రదాయాలు, కర్మకాండ - ఇవే మానవజాతిని రక్షించగలవన్నట్లు - కంగారుగా ఏర్పాటుచేసి, జాతి రక్షణకవసరమైన ఆ ఒక్కదానిని - ఆత్మను శుద్ధి చేయడం, తద్వారా లభించే ఆత్మశక్తిని - ఉపేక్షించాయి.

అవసరమైన ఆ ఒక్కదానికొరకు మనం వెనుకకు మళ్లాలి; క్రీస్తుబోధించిన శుద్ధి, మానవపరిపక్వత, మహమ్మద్ బోధలైన

అణుకువ (భగవంతుని పట్ల), సేవాభావము, ఆత్మసమర్పణ; చైతన్యుని బోధలైన పరిపూర్ణప్రేమ, దివ్యానందము; రామకృష్ణుని బోధలైన సర్వమత ఐక్యత, మానవునిలో దైవత్వము; వీటన్నిటిని మళ్ళీ చేపట్టాలి. ఈ (బోధనా) ప్రవాహాలను సమీకరించి, శుద్ధి చేసి పాప ప్రక్షాళన గావించే గంగ వంటి గొప్పనదిగా చేసి - భగీరథుడు తనపిత్రుదేవుల చితాభస్మాలపై వెల్లువగా గంగను పంపినట్లు - పదార్థమయ మానవ జీవితంలో మృత్యువు పై పోయాలి; తద్వారా మానవులలో ఆత్మ పునరుజ్జీవింపబడాలి; సత్యయుగం తిరిగి కొంతకాలం ప్రపంచంలోకి రావాలి. కాని ఇదొక్కటే లక్ష్యంకాదు. యోగానికి, దైవ లీలకు .... అవతార పురుషుల అవతరణ లక్ష్యం - మానవుని మళ్ళీ మళ్ళీ ఉన్నతస్థాయికి లేపాలని; వానిలో ఒక ఉన్నత - ఇంకా ఇంకా ఉన్నత - మానవత్వం అభివృద్ధి పర్చాలని; ఒక అధిక, అధికతర దివ్యసత్తాను అభివృద్ధి చేయాలని; మళ్ళీ మళ్ళీ ఈ భూమిపై అధికంగా - ఇంకా అధికంగా - స్వర్గాన్ని - మన శ్రమ పూర్తిగా ఫలించే వరకూ - తేవాలని; ఇక్కడే - ఈ భూమిపై కూడా - ఈ ద్రవ్యాత్మక ప్రపంచంలో కూడా - అందరిలో సచ్చిదానందాన్ని నింపాలని.

కేవలం తన విముక్తి కొరకో లేక కొద్దిమంది విముక్తి కొరకో పడే శ్రమ - ఉత్తీర్ణత సాధించినప్పటికీ, అత్యల్పమే. మానవాళి అందరి ఆత్మలో శాంతి, సంతోషము, పరిశుద్ధత, పరిపక్వతల కొరకు మాత్రమే జీవించే వాని శ్రమ - అతను తప్పినా, లేక పాక్షికంగా, కొద్ది కాలం మాత్రమే - ఉత్తీర్ణత సాధించినా - వాని శ్రమ సర్వశ్రేష్టము, అనంత శ్రేష్టము.

మూలం : శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం : S.Y. సోమయాజులు.

పూర్ణయోగములోని నవ్యత

నా పూర్ణయోగం అన్ని విషయాలలో అత్యంత నవీనమైనదని నేనేప్పుడూ అనలేదు. అయితే దాని ధ్యేయంలో, దృక్పథంలో, అనుసరించే విధానాల సమగ్రతలో నూతనత్వం ఉంది.

పూర్వపు యోగ మార్గాలతో పోల్చినప్పుడే దీని నవ్యత :-

1. ప్రాపంచిక జీవితాన్ని వదిలి పెట్టి మోక్షాన్నో, స్వర్గవాసాన్నో కోరుకోవటం దీని ధ్యేయం, కాకుండా ఇక్కడి జీవితాన్ని మార్పు చేయాలనేదే ప్రధాన గమ్యం. ఇక్కడి జీవితం అప్రధానమూ కాదు, యాదృచ్ఛికమూ కాదు. అది సర్వార్థాలకు కేంద్ర స్థానము. ఇతర యోగములలో అవతరణమనేది జరిగితే అది ఆరోహణా మార్గంలో ఒక నైమిత్తిక సంఘటన గానీ లేక ఆరోహణా ఫలితమే తప్ప అక్కడ అధిరోహణమే లక్ష్యము. పూర్ణయోగంలో అధిరోహణ మొదటి మెట్టు కాగా అది అవతరణకు మార్గం మాత్రమే. అధిరోహణంలో నూతన చైతన్యాన్ని అందుకొని దాన్ని అవతరింపచేసుకోవడం ఈ యోగ సాధనకు గుర్తు, అదే ప్రత్యేకత. వైష్ణవ, తాంత్రిక సంప్రదాయాల్లో జీవితం నుంచి నిష్క్రమించడంతో సాధన ముగుస్తుంది. ఇక్కడ గమ్యం జీవితంలో దైవత్వాన్ని సిద్ధింపచేసుకోవడమే.

2. ఇక్కడ సాధించవలసింది వ్యక్తిగతంగా ఎవరికి వారు పొందగలిగే దైవసిద్ధి మాత్రమే కాకుండా పృథ్వీ చైతన్యం కోసం సిద్ధింపచేయవలసిన ఒక ఘనతర కార్యం ఉంది. అది దివ్యచైతన్య శక్తి. (అతిమానసం). అది ఇంత వరకు ఇంకా పృథ్విపై వ్యవస్థీకృతం కానటువంటిదీ, ప్రకృతిలోగానీ, ఆధ్యాత్మిక పరిధిలోగానీ క్రియాత్మకంగా లేనటువంటి ఒక చైతన్యశక్తిని (అతి - మానసిక చైతన్యాన్ని) భూమి పైకి దింపటమే ఆ ఘనతర కార్యము.

3. అది సాధించడం కోసం అనుసరించవలసిన పద్ధతిని

ప్రకటించాము కదా! దాని ఆదర్శం మాదిరిగానే అది కూడా సమగ్రమైనదీ, సంపూర్ణమైనట్టిదీ; ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే చైతన్యంలో, ప్రకృతిలో సమగ్రమూ, సంపూర్ణమూ అయినటువంటి మార్పు. పూర్వపు యోగ విధానాలలోని ఆచరణ యోగ్యమైన విధానాలను ఈ ప్రత్యేక పద్ధతిలోకి చేర్చుకోవటం తప్ప ఈ యోగ విధానంలోని సమగ్రత పూర్వము చెప్పిన ఏ యోగ విశేషాలోనూ కనిపించదు. నిజానికి ఇది పూర్వమే చెప్పినదై ఉంటే నేను ఇన్ని సంవత్సరాల నా సమయాన్ని వృధాచేసుకునే వాడినే కాదు. ఇంతకు ముందే ఈ మార్గం తెలిస్తే ఆ ముప్పది సంవత్సరాలలోపు అన్వేషణ లేకుండా సునాయాసంగా సులభమైనటువంటిదీ, చక్కగా కూర్చబడినటువంటిదీ, సుగమ్యమైనటువంటిదీ అయిన ఆ బాహాట మార్గంలో సురక్షితంగా నాగమ్యం చేరి యుండేవాడిని కదా! మన యోగమొక ఆధ్యాత్మిక సాహసకృత్యమే కానీ ఇదివరకు అందరూ వెళ్లిన దారిలోనే వెళ్లటం కాదు.

మన యోగసాధన కేవలం మనకోసమే కాదు, అది భగవంతుని కోసమే. అంటే భగవత్సంకల్పం నెరవేర్చటం కోసమే. దివ్యస్వభావాన్నీ, దివ్యజీవితాన్నీ మానవుల మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక పరిధుల్లో ప్రవేశపెట్టి మానవజీవితాన్ని పరివర్తనచేసి ఆధ్యాత్మికంగా చేయటమే. ఈ యోగానికి ధ్యేయం కేవల వ్యక్తిగత మోక్షం కాక మానవునికి విమోచనము కలిగించి పరివర్తన చేయడము. అది వ్యక్తిగతమైన ఆనందస్థితి కాక దివ్య ఆనందాన్ని భూమిపైకి తెచ్చి, దానిని ఆనందధామంగా చేయటం. అదే ఏసుక్రీస్తు చెప్పిన స్వర్గ సామ్రాజ్యం; మనపురాణాలు చూపించిన సత్య యుగము. ప్రత్యేకంగా మోక్షాన్ని కాంక్షించ నక్కర లేదు. నిత్యముక్తి కలదే ఆత్మ. బంధాలన్నీ మిధ్య. మనం బంధాలలో చిక్కుకున్నట్లు నటిస్తామే తప్ప నిజంగా బంధముక్తులం

కాదు. భగవంతుడు సంకల్పిస్తే మనకు స్వేచ్ఛ. మనలో ఉన్న ఆ పరమాత్మ మనలను ఆడిస్తే ఆడుతూ ఉంటాము. ఆయన అనుమతి, కృపా కటాక్షములు లేకపోతే మనం ఏ ఒక్కరము, భౌతిక లీలావిలాసాన్ని వదిలిపోలేము.

- శ్రీఅరవిందులు

అనువాదకులు,

డా॥ అమరవాది ప్రభావతి

డా॥ అమరవాది వెంకట రామశాస్త్రి

పూర్ణయోగ సాధనా విధానం

లక్ష్యం :- భగవత్సన్నిధిలో, దివ్యచేతనలో ప్రవేశించి, పూర్తిగా దైవంచే ఆవహింపబడడం ఈ పూర్ణయోగ లక్ష్యం. దైవాన్ని దైవం కోసం మాత్రమే ప్రేమించడం ఈ పూర్ణయోగ లక్ష్యం. మన స్వభావాన్ని దైవస్వభావంగా శృతి చేసుకొనడం, మన సంకల్పం, కర్మలు, జీవనం, సమస్తాన్ని దైవానికి ఉపకరణంగా తయారుచేయడం ఈ పూర్ణయోగ లక్ష్యం. ఒక మహాయోగి కావడమో లేక ఒక మహాత్మునిగా ఎదగడమో (అదేలాగూ జరుగుతుంది) లేదా, అహంకారం, గర్వం, లేక స్వీయానందమో ఈ యోగ లక్ష్యం కాదు. ఈ యోగం మోక్షం కోసం గాదు. కేవలం దైవమే మన లక్ష్యం.

సాధన :- నిర్ణీత మానసిక బోధన ద్వారా లేక నిర్ణీతమైన ధ్యాన విధానాల ద్వారా, మంత్రాలు లేక అట్టివే మరేవిధమైన వాటిద్వారా కూడా ఈ యోగసాధన కొనసాగదు. కాని ఆకాంక్ష ద్వారా, అంతరంలోనికి, ఊర్ధ్వంలోనికి నడిపే ఆత్మైకాగ్రత ద్వారా, దైవ ప్రభావానికి, మనకు అతీతంగా ఉన్న దైవశక్తికి, దాని కార్యకలాపాలకు, హృదయంలోని దైవసాన్నిధ్యానికి - విశ్వాసం, ఆకాంక్ష, సమర్పణల ద్వారా జరిగే -

ఆత్మోన్మీలనం ద్వారా, వీటికి అన్యమైన సమస్తాన్నీ తిరస్కరించడం ద్వారా ఈ యోగ సాధన కొనసాగుతుంది.

సాధనా విధానం : మనలో చేతనమైవున్న మొత్తం అస్తిత్వానికి దైవంతో సంపర్కం కలిగించాలి. కలిగించి మన అస్తిత్వం మొత్తాన్నీ ఆయన అస్తిత్వంగా రూపాంతరం చెందించాలని ఆ దైవాన్ని ఆవాహన చేయాలి. ఒక రకంగా, భగవంతుడే, మనలో ఉన్న నిజమైన పురుషుడే, సాధన; సాధన చేసే సాధకుడూ కూడా. అతడే మన యోగీశ్వరుడు కావాలని ఆవాహన చేయాలి. అతడే మనలోని నిమ్న మూర్తిత్వాన్ని, దైవంగా రూపొందే కేంద్రంగా, దైవ పరిపూర్ణతకుపకరణంగా ఉపయోగించుకోవాలని ఆవాహనచేయాలి. తత్ఫలితంగా, మనమిప్పుడు పూర్తిగా ఆధారపడి నివసిస్తున్న మనలోని దివ్యప్రకృతికి సంబంధించిన దివ్య భావన యొక్క చేతనశక్తి, తపశ్శక్తి వల్ల మనం సిద్ధిపొందుతాం. సర్వాన్నీ ఎరిగిన, సర్వాన్నీ సాధించగలిగిన దైవం, మనలో పరిమితికిలోనై, అస్పష్టతకులోనై వున్న దానిలోనికి అవతరిస్తుంది. అవతరించి క్రమంగా నిమ్న స్వభావం మొత్తాన్ని, వివేకవంతం, శక్తివంతం చేస్తుంది. మానవ అజ్ఞానానికి, ఐహిక కార్యకలాపానికి సంబంధించిన అన్నిస్థాయిల్లో తన కార్యకలాపాలను ప్రవేశపెడ్తుంది.

విశాలమూ, అగణనీయమూనై తన కార్యకలాపాలను ఎదురు లేకుండా కొనసాగించే, అహంకారాతీతమైన, దానికి, మన అహంకారం తన సమస్తక్షేత్రం, సాధనసంపత్తితో సహా మొత్తం, సమర్పణ చేసే విధానంగా, దీనిని మనో విజ్ఞాన పరిభాషలో చెప్పవచ్చు. నిస్సందేహంగా, ఇది దగ్గర దారీ కాదు లేదా అనాయాస సాధనగాదు. దీన్ని ఆచరించాలంటే బ్రహ్మాండమైన విశ్వాసం, అప్రతిహత ధైర్యం, అన్నింటికీ మించి ఏ మాత్రం జంకులేని ఓర్పు ఉండాలి. ఎందుకనగా

ఇందులో మూడు దశలు ఇమిడి వున్నాయి. చివరి దశలో మాత్రమే సంపూర్ణ ఆనందం వుంటుంది, వేగంగా ఫలితాలు లభిస్తాయి. సంపూర్ణమూ, సమర్థమూనైన దైవంతో అహంకారం సంపర్కం పెట్టుకోవడమంటే నిమ్న ప్రకృతి మొత్తంలో దైవం పనిచేసి, అది ఉన్నత ప్రకృతిని స్వీకరించి, దానిలా తయారుగావడం. ఆ తర్వాత కాలక్రమంలో జరిగే రూపాంతరీకరణకు సన్నద్ధం చేయడానికై అహంకారం అత్యంత శ్రమతో చేసే మహాప్రయత్నమిది.

ఏదేమైనప్పటికీ, దైవశక్తి మనకు తెలియకుండా, తెరవెనుక నుండి, మనబలహీనతను సరిదిద్ది, మనలో విశ్వాసం, ధైర్యం, ఓర్పు, విఫలమైన సందర్భాల్లో మనకు ఆసరాగా ఉండి, మనల్ని ముందుకు నడుపుతుంటుంది. ఇది వాస్తవం. అది "గ్రుడ్డి వానిని చూడగలగేట్లు " కుంటి వానిని కొండల్ని, దూకి, దాటేటట్లు చేస్తుంది. అపుడు, మనకు ప్రయోజనం కలిగించే వత్తిడి పెట్టే ఒక ధర్మాన్ని, మనల్ని రక్షించి మనల్ని, మనల్నిగా నిలబెట్టే ఒక దివ్య ధర్మాన్ని మన బుద్ధి గ్రహిస్తుంది. సర్వాన్నీ శాసించే వానితో, మానవునికి దివ్యమిత్రుడైన వానితో లేదా మనల్ని అన్ని వడిదుడుకుల నుండి కాపాడే జగజ్జననియైన దివ్యమాతతో మన హృదయం భాషిస్తుంది.

- శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం : కోనేరు వెంకటేశ్వర రావు

పూర్ణయోగానికి ముఖ్యంగా మూడు విశిష్టతలు.

నిమ్నప్రకృతి మీద ఊర్ధ్వశక్తి సంపూర్ణంగా పనిచేసేటప్పుడు మూడు విశిష్ట లక్షణాలను కలిగి ఉంటుంది. మొదటగా, అది, కొన్ని ప్రత్యేక ప్రయోజనాలను ప్రతిపాదించే యోగవిధానాలలో మాదిరిగా

ఒక స్థిరమైన పద్ధతి ప్రకారమూ, ఒకదాని తర్వాత మరొకటిగా సాగే క్రమగతిలోనూ పనిచేయదు, కాని ఒక రకమైన స్వతంత్రతతో, చెదరినట్లుగా ఉన్నప్పటికి క్రమమైన తీక్షణతతో ఒక ప్రయోజనాన్ని ఉద్దేశించి, తాను పనిచేస్తున్న వ్యక్తి స్వభావానుసారముగా నిర్ణయింపబడినదై అతని ప్రకృతి అందించే వాటిలో ఉపయోగపడే ముఖ్యమైన భాగాల ద్వారాను, పరిశుద్ధికి, పరిపూర్ణతకు అది సమర్పించే అడ్డంకుల ద్వారాను పనిచేస్తుంది. కాబట్టి, ఒకరకంగా, ప్రతిమనిషి ఈ మార్గంలో తనదైన యోగపద్ధతిని కలిగిఉంటాడు. అయినప్పటికీ, అందరికీ వర్తించే కొన్ని సర్వసాధారణమైన విశిష్టఫలితాల ఆధారంగా, ఎప్పటివలె ఒకేమాదిరి, యాంత్రికంగా అనుకరించేవిగా ఉండవు. అలాలేకపోయినా సంయోజనకరంగాను, శాస్త్రీయ పద్ధతిని ఏర్పర్చుకునే వీలు కలిగించేవిగా ఉంటాయి.

రెండవది, ఇది పనిచేసేవిధానం, పరిపూర్ణమైనదవటం మూలంగా, పరిణామక్రమంలో మన ప్రకృతి ఏవిధంగా ఒక వ్యవస్థగా రూపుదిద్దుకున్నదో దానిని, ఇంకా, అందులో అత్యావశ్యకమైన వాటిని వేటినీ తిరస్కరించకుండా అన్నింటిని దివ్యత్వంగా మార్పుకు లోనయ్యేటట్లు ఒత్తిడి చేస్తుంది. ఒక బ్రహ్మాండమైన శిల్పి హస్తంలో అంతా వశం చేసుకోబడినదై, ఇప్పడు ఎంతో అస్తవ్యస్తంగా ప్రకటితమవాలని చూస్తున్న దానికి ఒక స్పష్టమైన రూపంగా పరివర్తన చేయబడుతుంది. అలా ఎప్పుడూ ముందుకు సాగే అనుభవంలో, మనకు ఈ నిమ్న సృష్టి ఏవిధంగా నిర్మితమైందో, అటువంటి దానిలోని ప్రతిదీ ఎంతగా వికృతమై లేదా అల్పమై లేదా నీచమైనదైనప్పటికి, సామరస్యపూరితమైన దివ్య ప్రకృతిలో అది కొద్దోగొప్పో వక్రీకరించ బడినదైనాగాని లేదా ఒక మూల పదార్థపు అసంపూర్ణ రూపం లేదా కర్మగాగాని అవుతుందనే దానిని గ్రహించటం మొదలుపెడతాం. ఒక

కమ్మరి తన కార్ఖానాలో ముడిపదార్థాన్ని ఏవిధంగా కొలిమిలో సమ్మెట దెబ్బలతో ఒక వస్తువుగా మలచుతాడో, ఆవిధంగా దేవతలను మానవజాతి పూర్వీకులు వర్ణించిన విధానాన్ని వేద ఋషులు చెప్పారో, అది మనం అర్థం చేసుకోవటం మొదలుపెడతాం.

మూడవది, దివ్యశక్తి మనలో ఈ పూర్ణయోగానికి జీవితాన్నంతా సాధనంగా వినియోగిస్తుంది. పరిసర ప్రపంచంతో మనకు సంప్రాప్తమయ్యే ప్రతి అనుభవం, ప్రతి సంసర్గం, అవి ఎంత అల్ప విషయాలైనా లేదా ఘోరవిపత్తులైనా దానిని ఈ పనిలో ఉపయోగించుకుంటుంది. ఇంకా, ప్రతి అంతరంగ అనుభవం, ఏ మాత్రం సానుభూతికి కూడా నోచుకోని బాధ లేదా దుర్భర అవమానభరితమైన పతనం కూడా పరిపూర్ణతా మార్గంలో ఒక మెట్టుగా అవుతుంది. ఇక మనం మనలో విప్పారిన దృష్టితో ప్రపంచంలో దేవుని విధానాన్ని ఏమాత్రం వెలుగు కూడా కానరాని అస్పష్టమైన మసకలో కాంతిని నిక్షిప్తంచేసిన ఆయన ఉద్దేశాన్ని, బలహీనులు, పతితులైన వారిలోని దారుఢ్యాన్ని, అతిఘోరమైన నికృష్టమైనదానిలోని పరమానందాన్ని గుర్తించడం మొదలు పెడతాం. దేవుని విధానం క్రింది స్థాయిలో పనిచేస్తున్నా, పై స్థాయిలో పనిచేస్తున్నా ఒకటేనని మనం చూస్తాం. తేడా అల్లా, అది ఒకదానిలో ప్రకృతిలోని అధోచైతన్యం ద్వారా బహునెమ్మదిగాను, అస్పష్టతతోను కొనసాగబడితే, మరొక దానిలో అదిచాలా వేగంగా, ఆత్మ-చైతన్యంతో ఉంటూండగా, ప్రభువు హస్తాన్ని ఆ పనిముట్టు అంగీకరిస్తుంటుంది. ఈ దివ్య ప్రకృతిలో జీవితమంతా యోగం, అంతర్గతంగా అభివ్యక్తమైన దైవ అన్వేషణ.

ఈ ప్రయత్నంలో ఆత్మ - జాగృతిని పొందగలగడమనే పరిణామ దశ చేరికను యోగం సూచిస్తుంది. కాబట్టే, అది ఆవిధంగా ఒక వ్యక్తిలో సవ్యంగా పూర్తవుతుంది. ఆవిధమైన, దిగువస్థాయిలోని

పరిణామక్రమం ఇదంతా. అస్థిరమైన చలిత చాలనాలసమీకరణ, సుస్థిరత, ఏకాగ్రత.

- శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం : డా॥ టి. ప్రసన్నకృష్ణ

రూపాంతరీకరణ అంటే

(శ్రీఅరవిందులతో ముచ్చట్లు - నిరోద్బరన్ - స్మృతి ఆధారంగా)

యస్ : స్వభావ తీవ్రతలో మార్పుకు, రూపాంతరీకరణానికి ఏమిటి తేడా ?

శ్రీఅరవిందులు : స్వభావం అంతా నీ అంతరంగ సిద్ధికి నమూనాగా అమరి ఉంటుంది. అదే రూపాంతరీకరణ. నీవు ఏది సాధించావో అదే బాహ్యంగా నీ స్వభావంగా ముందుకు తోసుకుని వస్తుంది.

నేను మూడు రూపాంతరీకరణలు గురించి మాట్లాడాను. అవి : చైత్యపురుష, ఆధ్యాత్మిక, అతిమానస రూపాంతరీకరణలు. చైత్య పురుష రూపాంతరీకరణ పొందిన వారు చాలా మంది ఉన్నారు. హృదయంలో దైవసాక్షాత్కారం గురించి మాట్లాడిన క్రైస్తవ పుణ్యమూర్తులు వారు. అధ్యాత్మిక రూపాంతరీకరణ ఆత్మసాక్షాత్కారాన్ని పైన ఉన్న అనంతుని సూచిస్తుంది. అనంతుడు శాంతి, జ్ఞానానంద స్థితికారకుడు. అంతకుమించి గమనశీలుడు.ఈ రూపంతరీకరణ బహుజటిలం. దానికి అతీతంగా ఉన్నది అతిమానస రూపాంతరీకరణము. అదియే సత్యచేతన. ఇది దివ్య ప్రయోజన సాఫలత్యకు పరిశ్రమిస్తూ ఉంటుంది.

యస్ : అంతరంగసిద్ధి పొందినవానికి ఆ కాంతిలో రూపాంతరీ కరణము వెన్నంటే తప్పనిసరిగా ఉంటుంది.

శ్రీఅరవిందులు : (ఇది) తప్పనిసరికాదు. స్వభావానికి సంబంధించిన భాగంలో తీవ్రత కొంత తగ్గవచ్చు. కాని మొత్తం రూపాంతరీకరణ స్వయం చాలకమైనది కాదు. (not automatic). అది అంత సులువైనది కాదు. లేక (మహారాష్ట్ర యోగి) తోనా ప్రథమ సమావేశం తర్వాత, నా శాంతి నిశ్చలానుభూతి నన్ను ఎన్నడూ వదిలిపోలేదు. కాని బాహ్యస్వభావం ఎన్నో ఆందోళనలకు లోనైంది. అలాంటి ప్రతిసారీ శాంతి, నిశ్చలతలను సుస్థిర పర్చటానికి కృషిచేయవలసి వచ్చేది. ఆ తొలి అనుభవం తర్వాత నుంచి, నా యోగలక్ష్యం అంతరంగస్థితికి అనుగుణంగా, దాని యొక్క తీరులోనే స్వభావాన్ని కూడా తీర్చిదిద్దటమే అయింది. నేను నా సాధనలో చేసినది అదే.

రూపాంతరీకరణం అంటే నా భావన స్వభావంలో ఏ కొంతో మార్పు తీసుకురావటం కాదు. ఉదాహరణకు - పవిత్రత, లేదా నైతిక పరిపూర్ణత లేదా యోగ సిద్ధులు పొందటం (తాంత్రిక పద్ధతిలో వలె) లేదా అతీయ చిన్మయ శరీరాన్ని పొందటం - ఇలాంటివేమీ కాదు. రూపాంతరీకరణం అనే మాట ఒక ప్రత్యేకభావనలో ఉపయోగించాను. చైతన్యం మార్పు. మౌలికంగా విలక్షణమైన పూర్తి మార్పు. భౌతిక, ప్రాణిక జంతు ప్రపంచంలోకి మానసిక జీవిగా మనిషి ఆవిర్భవించాడు. ఇంతకంటే ప్రముఖము, ఉన్నతము, అయిన జీవుడుగా బహువిస్తారమైన సమగ్రతను సంతరించుకునే దానికి ఒక భద్రమైన, దృఢమైన ప్రగతిలో చైతన్యం పరిణమించాలి. నేను ఊహించిన రూపాంతరీకరణము అదియే. అంతకంటే తక్కువ జరిగినా, అందుకు తగినట్లుగా కనీసం ప్రారంభమేనా కాకున్నా, అదిసాధించే దిశగా ఒక ప్రాథమిక దశలోనైనా పురోగతి జరుగకపోయినా, నా లక్ష్యం నెరవేరబడనట్లే, పాక్షికమైన, కలగాపులగంగా, అసంపూర్ణ సిద్ధి నేను

అభిలషించిన యోగానికి, జీవితానికి, సరిపడదు.

సిద్ధి వల్ల పొందిన దీప్తి దివ్య అవరోహణం కానేరదు. సిద్ధి తనకు తాను అవశ్యంగా సత్వమును పరిపూర్ణంగా రూపాంతరీకరించదు. అది చైతన్యమునకు ఒక ఉన్మీలనాన్ని, ఉన్నతిని, విస్తృతిని కలుగచేస్తుంది. ఫలితంగా పరమపురుషవిభాగాన, మౌలిక మార్పులు లేకుండా, పరమ ప్రకృతి విభాగాలలోను సిద్ధి పొందవచ్చు. ఆధ్యాత్మిక చైతన్య శిఖరాగ్రాన దీప్తి పొందవచ్చును. గాని, నిమ్నభాగాలు పునపటివలెనే మిగిలిపోతాయి. అలాంటి సందర్భాలెన్నో నేను చూశాను. నిజమైన రూపాంతరీకరణ చోటు చేసుకునే ముందు (దివ్య) కాంతి బుద్ధిలోనికి మాత్రమే కాక మొత్తము సత్వమంతటిలోనికి - దిగువ భౌతికములోనికి, ఇంకా నిమ్నస్థాయికి తప్పనిసరిగా రావాలి. మానసిక దీప్తి మనసును ఆధ్యాత్మికరించవచ్చు లేదా, కొంతవరకు ఏదోరకంగా మార్చవచ్చు. కాని ప్రాణిక స్వభావాన్ని మారుస్తుందని చెప్పలేం. ప్రాణికసత్వములోని దీప్తి ప్రాణికచలిత చాలనాలను పరిశుద్ధపరిచి విస్తరింప చేయవచ్చు. లేదా దానిని నిశ్చలపర్చి కదలకుండా చేయవచ్చు. కాని శరీరాన్ని శారీరకచైతన్యాన్ని యథాతథంగా ఉంచవచ్చు. 'అచేతనంగా వదలివేసి సమతూకాన్ని కదిలించి చేయవచ్చు. దివ్యకాంతి అవరోహణ చాలదు. పూర్తిగా ఉన్నతతర చైతన్య అవరోహణ, దానితోపాటు, దానియొక్క దివ్యశక్తి శాంతి జ్ఞానాలు, దివ్యప్రేమానందాలు - తప్పనిసరి. ఈ అవరోహణ, విముక్తి కలుగచేయటానికి సరిపడివచ్చుకాని పరిపూర్ణత చేకూర్చదు. అంతస్సత్వాన్ని మార్పు చేయసరిపడదు. పోతే బాహ్యసత్వం అపరిపూర్ణ ఉపకరణంగానే మిగిలిపోతుంది. భావ ప్రకాశకంగా లేక వికృతంగాను వ్యాధిగ్రస్థంగాను ఉంటుంది. తుదకి సాధన వల్ల సాధింపబడే రూపాంతరీకరణ అసమగ్రమే అవుతుంది. సత్వము అతిమాన

సీకరింపబడాలి. చైత్యపురుషీకరణము మాత్రమే చాలదు. ఇది ఒక ఆరంభము మాత్రమే. ఆధ్యాత్మకీకరణము. ఉన్నత చైతన్య అవరోహణా కూడా అసమగ్రమే. ఇంతవరకు ఇది మధ్యంతరానుభోగవమే. పరమమైన సాధనకు అతిమానస చేతన, దివ్యశక్తి కావాలి. అంతకు తగ్గినదేదైనా చాలినంత వరకు వ్యక్తిచేత యోచింపబడవచ్చు. కాకపోతే - ఎప్పటికైనా ఏదో సమయంలో నిశ్చితమైన ఒక పెద్ద ముందడుగు వేయవలసిన భూచైతన్యానికిది అసమగ్రమే అవుతుంది.

- శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం : కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

త్రివిధ రూపాంతరీకరణ

చైత్యపురుష రూపాంతరీకరణము :

మనో ప్రాణిక దేహాలకు ఆలంబనగా హృదయానికి వెనుక చైత్య పురుష సత్వము - The Psychic being - నిలిచి ఉన్నది. చైత్య పురుష రూపాంతరీకరణములో మూడు ముఖ్యాంశాలు ఉన్నవి. 1. బాహ్యమనో, ప్రాణిక, శారీరకములు నిగూఢ గుప్త మనో ప్రాణిక శారీరకములకు ఉన్మీలనమై వాటి స్పృహలో ఉండటం. 2. ఉన్మీలిత చైత్య పురుష లేక జీవాత్మ ముందుకు వచ్చి మనో ప్రాణిక దేహాలను దైవత్వం వైపు మళ్లించి వాటిని నియంత్రించటం. 3. నిమ్నసత్వము అంతా ఆధ్యాత్మిక సత్వమునకు ఉన్మీలనమై ఉండటం - చివరిగా వచ్చే ఈ మార్పును The Psycho - spiritual part of the change - అనవచ్చు.

పరిణామక్రమంలో చైత్య పురుష అంశ మానవసత్వములో దైవీ అంశకి సంబంధించిన భాగము. ఇది దైవము నుంచి లేదా ఉన్నత ప్రకృతి నుంచి వచ్చే వాటన్నిటికీ ప్రతిస్పందిస్తుంది. కాకపోతే వర్తమాన

పరిణామక్రమానికి అతీతంగా ఏమాత్రం వ్యక్తిని తీసుకుని వెళ్లదు. సత్త్వములోని అసుర, రాక్షస, పిశాచ, జంతు - సంబంధిత నిమ్న స్వభావాలకు లొంగదు. దైవీకరణమును నిరోధించే వాటికి వేటికీ కూడా లొంగదు.

ఆధ్మాత్మిక రూపాంతరీకరణము : ఆధాత్మికీకరణం అంటే అర్థం ఉన్నత భూమికల నుంచి శక్తి శాంతి దివ్యానందాలు, స్వచ్ఛ జ్ఞానకాంతులు - వీటి అవరోహణ. ఇది అధిమానసం నుంచి అతిమానసానికి చెందిన ఉన్నత స్థరాలలో ఏదో ఒకదానికి చెంది ఉంటాయి. ఎందుకంటే వీటిలో ఏదో ఒక దానికి జీవాత్మపండి జీవన్ముక్తి ఫలం ఇస్తుంది. ఇది వ్యక్తిగత రూపాంతరీకరణమునకు దోహదపరుస్తుంది. ఇంతవరకు రూపాంతరీకరింపబడిన ఉపకరణాత్మక దివ్య ప్రకృతి విశ్వేశ్వరుని కార్యసాధనకు వినియోగింప బడేటంత వరకే కాని అంతరంగ జీవాత్మ నిశ్చలమై, స్వేచ్ఛగా దైవంతో ఐక్యమై ఉంటుంది. కాకపోతే ఇది వ్యక్తిగతంగా అసంపూర్ణ రూపాంతరీకరణ. వ్యక్తిగత పరిపూర్ణ రూపాంతరీకరణ అతిమానస పరిణామం చోటు చేసుకున్నప్పుడు మాత్రమే, సాధ్యం. అంతవరకు స్వభావం ఎన్నో అసంపూర్ణతలకు నిలయమై ఉంటుంది. ఉన్నత స్థరాలలో జీవాత్మ వీటన్నిటికీ అతీతంగా ఉంటుంది. వీటిని గురించి పట్టించుకోదు. వీటివల్ల ప్రభావితం కాదు. అంతస్సత్త్వము, భౌతిక అంతస్సత్త్వముతో సహా, వేటివల్లా ప్రభావితం కాక స్వతంత్రంగానే ఉంటుంది. అధి మానసము (The Overmind) పరిమితులకు లోబడి ఉంటుంది. సమర్థమైన దివ్యజ్ఞాన, దివ్యశక్తి క్రియాకలాపాల పరిమితులలో, పాక్షికమైన పరిమిత దివ్యసత్యమునకు లోబడి ఉంటుంది. అతిమానసములో మాత్రమే (in the supermind) పరిపూర్ణ సత్యచేతన (The full Truth - consciousness) అవిష్కృతమవుతుంది.

అతిమానస రూపాంతరీకరణ : చైత్యపురుషపరివర్తన ఆధ్యాత్మికీకరణ పరిపూర్తికి దోహదం చేస్తుంది. అలాగే తొలి ఆధ్యాత్మిక పరివర్తన అతిమానస రూపాంతరీకరణ పరిపూర్తికి నాంది పలకాలి. ఈ పురోగమన చర్యలన్నీ ఇంతకుముందు వాటిలాగే పరివర్తన చెందేవే. పరిణామక్రమంలో మౌలికంగా పరిపూర్ణ పరివర్తన అవిద్య ఆధారంగా భౌతిక అస్తిత్వంలో నుంచి దివ్య జ్ఞాన ఆధారంలోనికి అతిమానస శక్తి యొక్క చర్య నేరుగా కల్పించుకోవటం వల్ల మాత్రమే రాగలుగుతుంది.

ఇదే మూడవది చివరిది అయిన రూపాంతరీకరణ స్వభావ లక్షణం కావాలి. ఇది జీవాత్మ ప్రస్థానానికి ముగింపునిస్తుంది. జీవాత్మ, అజ్ఞానం లేక అవిద్య (Ignorance) ద్వారా పయనిస్తుంది. తన చేతన, జీవనము, శక్తి, తన అభివ్యక్తరూపము - సర్వమూ పూర్తిగా పరిపూర్ణమైన సార్థకమైన ఆత్మజ్ఞానంతో అనుసంధాన పరుస్తుంది. పరిణామశీలమైన దివ్య ప్రకృతి సిద్ధమై ఉండుట గమనించిన సత్యచేతన అందులోకి అవరోహణం కావాలి. అప్పుడది అంతర్గత అతిమానస మూలాధార సూత్ర విముక్తికి మార్గం సుగమం చేస్తుంది. ఆవిధంగా భౌతిక విశ్వంలో తెరచాటున ఉన్న జీవాత్మ, పరమాత్మల అభివ్యక్తీకరణంగా, అతిమానస ఆధ్యాత్మిక జీవి సృష్టింపబడాలి.

- శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం : కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

నిర్వాణ శిఖరాలకు అతీతంగా

ఓ ఆత్మా! సంతోషానికిది సమయం కాదు సుమా !

అవధిలేని పరమాత్మ నిశ్శబ్దం చేరుకున్నావు.

ఆనందమయ దివ్య అగాధంలోకి చొచ్చుకొని పోయావు.

నిత్యదైవం వైపు మహాయాత్రలో ఏ నిర్జీవ తీరంలో

నీ ఆత్మలక్ష్యం, నీ ఆత్మశక్తిని వదిలివేశావు ?

నక్షత్రాల మధ్య భగవంతుని ప్రయోజనం కోసం నువ్వు

ఏంచేశావు ?

(భూమి నుండి) తప్పించుకుని పారిపోతే నీకు విజయం,

కిరీటం లభిస్తాయనుకున్నావా ?

తెలియని లోకాల నుంచి ఏదో చేయడానికి నువ్వు

ఏతెంచావు.

కాని ఏదీ పూర్తి కాలేదు, ప్రపంచం ముందుకు సాగుతోంది.

భగవంతుని విశ్వ కార్యం సగం మాత్రమే నెరవేరింది.

'భగవంతుడు లేడు' అనే శాశ్వత సంకేతం నిన్ను చేరి

నీ కళ్లలోకి తొంగిచూసి, నీ హృదయాన్ని హతమార్చింది.

కాని "నేనున్నాను" అనే అమర ప్రణయేశ్వరుని అమృత

చిహ్నం ఎక్కడ ?

హృదయంలో దాగిన అమరత్వ (మాధుర్యాలు) ఎక్కడ ?

విశ్వాగ్ని సృష్టికర్తను వినుతించే వేద సూక్తమెక్కడ ?

ఓంకార మంత్ర ప్రణవ నాదమెక్కడ ?

ఎక్కడ గొప్పసాధికార దివ్య వాక్కు ?

ఆనంద, ప్రశాంతి తీరాల మధ్య వారధి ఎక్కడ ?

దివ్యవధువు ఆకాంక్ష, అతిలోక సౌందర్య విభవమెక్కడ ?

సముజ్వల శత్రువులు చుంబించే మందిర మెక్కడ ?

(సర్వమానవాళిని) సంరక్షించే (సు) హాస మెక్కడ ?

సృష్టిని దాటి మెరిసే స్వర్ణ శిఖరమెక్కడ ?

మార్మిక దివ్య జీవన గర్భంలో ఇది కూడా దివ్య సత్యమే.

చీకటి ముసుగు తొలగింది. సర్వజ్ఞ ఈశ్వరుని

మహనీయఛాయను చూశాము.

కాని కాంతి తెరను ఎవరు తొలగించారు ?

ఎవరు చూశారు విశ్వవిభుని పార్థివ శరీరాన్ని ?

భగవంతుని జననం, దివ్యకార్యాలు మనసుకందని అద్భుత

రహస్యాలు

సృష్టి చిట్టచివరి అధ్యాయం ఏమిటో అంతుచిక్కదు.

ఈ అసంపూర్ణ ప్రపంచనాటకం అపరిష్కృతంగానే

మిగిలిపోయింది.

తన మారు వేషంలో విశ్వలీలా వినోది నవ్వుకుంటున్నాడు.

ఒక 'రూపం' మానవ తేజస్సు వెనుక,

ఒక 'నామం' బంగారు ప్రతిమ వెనుక

అంతిమ రహస్యం దాగివుంది.

ఒక సుదీర్ఘ శ్వేత వర్ణ రేఖ గమ్యంగా కనిపించింది.

కాని ఇంకా దూరంగా, వర్ణనాతీత సూర్య సువర్ణ తీరాలు

మెరుస్తున్నాయి.

ఆది, అంతంగా కనిపించింది ఒక విశాల ద్వారం మాత్రమే.

నిత్యత్వంలోకి అది చివరి సోపానం.

ఒక నేత్రం కాల రహితంలోకి తెరుచుకుంది.

తాను ఇచ్చిన రూపాలను అనంతం తిరిగి తీసుకుంది.

భగవంతుని చీకటిలో, నిర్మల కాంతిలో ప్రయాణిస్తూ

ఆయన శత కోటి కిరణాలు సత్య చైతన్య సూర్యుణ్ణి

చేరుకుంటాయి.

పరాత్పరుని శూన్య చిహ్నం ఒకటి వుంది.

ప్రకృతి ఆచ్ఛాదన తొలగింది.

భగవంతుణ్ణి ప్రత్యక్షం చేసుకుంది తనలో

కాని ఆమె మహిమాన్విత శూన్య సీమలో సర్వస్వం ఉంది.

బలీయమైన ఆమె బంధాలన్నీ మన నుండి తెగిపోతే,

ఆత్మ ఆజ్ఞానం నశిస్తుంది, ఆత్మకాదు.

శూన్యంలో సుందర అమృత వదనం దాగి ఉంది.

'భగవంతుడు లేడు, సృష్టికి పరమార్థంలేదు' అని అంటే

చాలదు - అది సర్వజ్ఞత్వం కాదు.

విశ్వమహాప్రళయం భగవంతుని తుది పలుకు కాదు.

అదే జీవిత పరమావధి కాదు, ఆత్మ ప్రస్థాన చరమాంకం

కాదు.

ఈ అపురూప విచిత్ర ప్రపంచం పరమార్థం అది కానే

కాదు.

అనువాదం : కె. యజ్ఞన్న

(శ్రీఅరవిందుని 'సావిత్రి')

సమాచార పత్రం

2008 ఫిబ్రవరి నెలలో కార్యక్రమములు ఈ విధంగా వుండగలవు.

21 ఫిబ్రవరి - శ్రీమాత 130 వ జయంత్యుత్సవములు. 22 నుండి 27 వరుకు సావిత్రి స్టడిసెషన్స్ - డా॥ అలోక్‌పాండే గారితో బీచ్ ఆఫీస్ హాలునందు సాయంత్రం గం॥5.00 లనుండి గం॥ 6.45 ని॥ వరకు (మధ్యలో 15ని॥ విరామం). దీనికి అందరూ ఆహ్వానితులే.

28 ఫిబ్రవరి :- అరోవిల్లి స్థాపన (1968) వార్షికోత్సవాలు.

29 ఫిబ్రవరి :- పృథ్విపై అతిమానస ఆవిర్భావం (1956) వార్షికోత్సవం

నాదియా (ఉ.ప్ర.) బ్రాంచి వారు అక్టోబరు 6,2007న 'శ్రీఅరోబిందో కే జీవన్ కా ఆధ్యాత్మిక పక్ష్' అను విషయం పై శ్రీ పి.యం. సక్సేనా (విశ్రాంతి) డిప్యూటి కమీషనర్ (ట్రేడిటాక్స్) గారిచే ఒక కార్యక్రమం నిర్వహించబడింది. 13 అక్టోబర్ 2007న "ఉపనిషత్తుల అధ్యయనావశ్యకత" అను విషయంపై శ్రీ విష్ణుమోహన్ తివారి, ఎయిర్ మార్షల్ (విశ్రాంతి) గారిచే ఉపన్యాసం ఏర్పాటు చేయబడింది.

కడలూరు (తమిళనాడు) కేంద్రంవారు తమ నాల్గవ వార్షికోత్సవం జరుపుకొన్నారు. శ్రీ అరవిందాశ్రమం, శ్రీఅరవింద అంతర్జాతీయ విద్యా కేంద్రానికి చెందిన శ్రీ. కె. బాలసుబ్రహ్మణ్యం గారిచే "విద్యారంగంలో శ్రీ మాతారవిందులు తెచ్చిన విప్లవం" అనువిషయంపై ఉపన్యసించినారు శ్రీ వరద రాజన్, శ్రీ మహాలింగం, శ్రీ యమ్. సుభాష్ మరియు శ్రీమతి ధనలక్ష్మి (అరోవిల్లి) ప్రభృతులు ఇందులో పాల్గొనిరి.